

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 601/2015
13.08.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног Н.Ј., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Ј., адвоката Љ.П. из К., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Краљеву Кв бр.157/15 од 24.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 - 389/15 од 21.04.2015. године, у седници већа одржаној дана 13.08.2015. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Ј., адвоката Љ.П., поднет против правноснажних решења Основног суда у Краљеву Кв бр.157/15 од 24.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 - 389/15 од 21.04.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Краљеву Кв бр.157/15 од 24.03.2015. године, потврђена је оптужница Основног јавног тужиоца у Краљеву Ктв бр.45/15 од 04.03.2015. године, а којом је окр. Н.Ј. стављено на терет извршење кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика (КЗ).

Апелациони суд у Крагујевцу, решењем Кж2 - 389/15 од 21.04.2015. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окр. Н.Ј. изјављену против решења Основног суда у Краљеву Кв бр.157/15 од 24.03.2015. године.

Бранилац окривљеног Н.Ј., адв. Љ.П. поднела је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних решења као и против поступка који је претходио њиховом доношењу, због повреде закона из члана 485. став 4. у вези са чланом 74. и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и решења Основног суда у Краљеву Кв 157/15 од 24.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 – 389/15 од 21.04.2015. године, преиначи тако што ће донети решење којим ће утврдити да нема места оптужби и да се обуставља кривични поступак против окр. Н.Ј., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ или да на основу члана 337. став 3. ЗКП, нареди да се ради бољег разјашњења ствари истрага допуни или да побијана решења укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Н.Ј., адв. Љ.П. је неоснован.

Према наводима захтева, побијаним решењима учињена је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, потврђивањем оптужнице засноване искључиво на исказу оштећеног, односно његовом препознавању окривљеног као извршиоца кривичног дела, а који је незаконит доказ сходно одредбама члана 84. став 1. у вези са чланом 16. став 1. и члана 286. и 287. ЗКП, на коме се не може заснивати судска одлука.

С предњим у вези, у захтеву се без основа понављају наводи из жалбе браниоца изјављене против првостепеног решења, да доказна радња у питању није обављена по одредби члана 100. ЗКП, већ применом члана 90. ЗКП, уз замену улога процесних субјеката и да су приликом препознавања оштећеном показана лица чије особине нису сличне онима које је описао. Предње жалбене наводе другостепени суд је оценио као неосноване налазећи да, у суштини техничка омашка услед позивања у Записнику о препознавању лица само на одредбу члана 90. ЗКП, уместо на одредбу члана 100. ЗКП, која упућује на примену члана 90. ЗКП, није од утицаја на законитост саме доказне радње, која је обављена у свему у складу са наведеним законским одредбама, а те разлоге другостепеног суда, изнете на страни 2. став трећи другостепеног решења, као правилне прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Неосновани су и наводи у захтеву браниоца окривљеног којима се, као разлог оспоравања законитости доказа у питању, истиче да полиција нема овлашћење за предузимање радње препознавања лица, по члану 100. ЗКП, која спада у доказну радњу испитивања сведока и да сведок – оштећени није упозорен у смислу члана 95. ЗКП, на последице давања лажног исказа.

Препознавање лица је радња која се предузима у циљу утврђивања истоветности лица, а на самостално предузимање те доказне радње у предистражном поступку полиција је овлашћена у члану 286. став 2. ЗКП, у оквиру дужности прописане ставом 1. истог члана, да по сазнању за кривично дело за које се гоњење предузима по службеној дужности предузме све потребне мере и радње ради откривања учиниоца тог дела или откривања и обезбеђења трагова и предмета дела, с тим да је процесна ваљаност те радње, предузете од стране полиције у предистражном поступку, условљена неодложним обавештавањем јавног тужиоца о предузимању исте (члан 287. став 1. ЗКП), односно присуством јавног тужиоца тој радњи (члан 100. став 3. ЗКП), као и спровођењем радње у складу са одредбама ЗКП (члан 287. став 2. ЗКП). Наведени услови испуњени су у конкретном случају, према садржини Записника о препознавању лица ПУ Краљево, Ку 2127/14 од 11.12.2014. године, како у погледу обавештавања односно присуства јавног тужиоца, тако и у погледу упозорења

оштећеног на последице давања лажног исказа уз позивање на одредбу члана 335. КЗ, којом је та радња предвиђена као кривично дело.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и повреду одредбе члана 74. ЗКП, наводећи да је окривљеном у току истраге ускраћено право на обавезну одбрану, у смислу члана 74. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, с обзиром на оправдану немогућност браниоца да учествује у поступку због обуставе рада адвоката на основу одлуке Адвокатске коморе Србије.

И ове наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване, из разлога што је окривљеном, одмах након доношења налога о спровођењу истраге Основног јавног тужиоца у Краљеву Кти бр.30/14 од 11.12.2014. године, а пре првог саслушања окривљеног, с обзиром на казну која му се може изрећи за кривично дело које му је стављено на терет (затвор од 8 година или тежа казна), решењем Основног јавног тужиоца у Краљеву Кти 30/14 од 11.12.2014. године, постављен бранилац по службеној дужности, адв. С.С., у смислу члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП, који је обавештен о саслушању окривљеног пред јавним тужиоцем, те изјавио да истом неће присуствовати због обуставе рада адвоката, као и о саслушању окривљеног пред судијом за претходни поступак поводом предлога јавног тужиоца за одређивање притвора окривљеном, којом приликом се бранилац сагласио да окривљени буде саслушан у његовом одсуству. Стога, нема повреде права окривљеног на обавезну одбрану у смислу члана 74. ЗКП, која му је обезбеђена у свему у складу са одредбама процесног закона, а друго је питање да ли су повређене неке друге одредбе процесног закона, у вези са постојањем или непостојањем услова за предузимање процесних радњи у одсуству обавештеног браниоца окривљеног, у разматрање којег се Врховни касациони суд није упуштао јер такве повреде нису истакнуте у захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Н.Ј.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним решењима нису учињене повреде закона истакнуте у захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Н.Ј., Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.